

மொழிபெயர்ப்பு மரபு

எழுதியவர்

மட்டுநகர்

வித்துவான் எவ். எக்ஸ். ஸி. நடராசா

பதிப்பாளர்

கலைமகன் கம்பெனி

124, செட்டியார் தெரு, : கோழம்படி.

முதல் பதிப்பு.
நவம்பர் 1954.

விலை சதம் 50

நூன் முகம்

மொழி பெயர்த்தல் தமிழ் மக்களுக்குப் புதியதன்று. பண்டு தோட்டு நடைபெற்று வருவது. இதனை விரித்துரைத்து, 'செந்தமிழ்' என்னுஞ் சஞ்சிகையில் வெளியிட்டேன். கட்டுரையை வாசித்த நண்பர் காவலூர்க் கவிஞர் **G. M.** செல்வராசா அவர்கள் கலை மகள் புத்தகசாலை முகாமையாளருடன் கலந்துரையாடி அக்கட்டுரையை நூல்வடிவ மாக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்து, எனது சம்மதத்தையும் பெற்றனர்.

ஆகவே கட்டுரை நூல்வடிவமாக வெளி வருகின்றது. அன்பர்கள் ஆதரித்து ஊக்க மளிப்பார்களாக.

53, மத்திய வீதி,
மட்டக்களப்பு. }
1-10-54

F. X. C. நடராசா

மொழிபெயர்ப்பு மரபு

வேற்று மொழிகளிற் பயின்றுவரும் கலைப்பொருளைச் செந்தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பயின்றுவரும் வழக்கம் தமிழகத்திற்குப் புதியதன்று. வழி நூல்கள் தோன்றும் முறையை வகுத்துக் கூறு முகத்தான், ஒல்காப் புகழுடைத் தொல்காப்பியர்

தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்த்
ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே

என்று சூத்திரஞ் செய்துள்ளார். “மொழிபெயர்த்து அதர்ப் படயாத்தல்” என்ற முறைமைப் பிரகாரம் வழி நூல் தோற்றுதல் கூடுமென்பது ஆசிரியர் கருத்தாகும். அந்தக் காலத்தில் சங்கத மொழியினின்றும் பல நூல்கள் தமிழ் மொழியினதர்ப்பட, மொழிபெயர்க்கப்பட்டுண்டு. இந்தக்காலத்தில் ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, தமிழ் நூல்கள் ஆக்கப்பட்டு வருதல் கண் கூடு. ஆனால் அதர்ப்பட யாத்தல் நடைபெறுவது குறைவு. தற்காலத்தில் மொழிபெயர்க்கின்ற ஆசிரியர்கள் வார்த்தைக்கு வார்த்தை வைத்து மொழிபெயர்க்கின்றார்களேயன்றி நெறிப்பட யாத்துத் தமிழ்மரபு வழுவாது. வேற்றுமொழி கோரிய பொருளைப் போற்று தமிழில், சீரிய வார்த்தைகளிற் பொதிந்து தருகின்றார்களில்லை. மொழிபெயர்ப்புக் கலைக்கு, எடுத்துக்கொண்ட இரு மொழி மரபினையும் அறிதல் வேண்டற்பாற்று. அப்படியாயின் தமிழ் மரபுதான் என்னே என்பார்க்கு,

எப்பொரு ளெச்சொலி னெவ்வா றுயர்ந்தோர்

செய்வின ரப்படிச் செய்புதல் மரபே

என்றார் நன்னூலாசிரியர். அஃதாவது எந்தப் பொருளை எந்தச் சொல்லால் எவ்வழியால் அறிவுடையோர் சொன்

னார்களோ, அப்பொருளை அந்தச் சொல்லால் அவ்வழி யால் சொல்லுதலே மரபாம் என்க. செவிப்புலனாய ஓசைவழிக் கேட்டுக் கட்டிலனாகிய பொருளுணர்வதெல் லாம் மரபுபற்றாக வருதல்வேண்டும் என்பதை நிலை நிறுத்தத் தொல்காப்பியரும்,

மரபுநிலை தீரியிற் பிறிது பிறிதாகும்

என்று வகுத்துள்ளார். இப்படித் தொல்லாசிரியர்கள் மரபு பற்றிக் கூறினார்களேயன்றி மொழிபெயர்க்கும் விதிமுறைகளைத் தொகுத்துக் கூறினரன்று எனின்; அற்றன்று, விதி வகுத்துங்காட்டினர் ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார்:

வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே

என்றும்,

சீதைத்தன வரினும் இயைத்தன வரையார்

என்றும்,

வடசொல் தமிழில் வருமாறு எடுத்தோதினார். வடமொழி தென் மொழியோடியைந்த மொழியாகலின் வடமொழிக் கோதினவெல்லாம் வேறுதிசைச் சொற்களுக்கும் பொருந்துமாறு ஆராய்ந்து கண்டுகொள்க. ஆகவே ஆங்கிலமொழிக்கும் தமிழீகக் கொள்ளுதல் பொருத்த முடைத்து. இவ்வாறு மொழிபெயர்த்த சொற்கூட்டங்க ளைப் பொருளமைதிப்படச் சேர்த்தல்வேண்டுமென் பதை,

மனத்தி னெண்ணி மாசறத் தெரிந்துகொண்
டனத்திற் சேர்த்தி யுணர்த்தல் வேண்டும்

என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். தொல்காப்பியரும் பவணந்தியாரும் எடுத்துக்காட்டிய முறைப்படிவந்த வட மொழிச் சொற்களெல்லாம், தற்சமம் தற்பவம் என்ற இருபெரும் பிரிவினு ளடங்கும். வடமொழிச் சொற்க ளுக்கே சிறப்பாக இலக்கணம் வகுத்திருந்தாலும், தமிழ்

மொழியில் வந்தேறும் பற்பல நாட்டுத் திசைச்சொற்க
 ளெல்லாவற்றிற்கும் பொருத்தி, அவற்றையுந் தமிழ் மய
 மாக்க வேண்டிய பொதுவிதியைக் கைப்பற்றிவந்துள்
 ளார் நம் முன்னையோர்.

இனி, தமிழ்மரபுதான் என்னை? அம்மரபுகாத்தல்
 மொழிக்கு அவசியமா? எந்தக் காரியமும் அந்தந்த
 முறைப்படி நடத்தல் வேண்டும்; அன்றேல் அது சித்தி
 பெறாது. ஆகவே மரபு அறிந்தே எக்காரியமும் செய்தல்
 தரும். தமிழ்மரபுதான் என்னே? என்பார்க்கு ஆன்
 றோர் நூலிற் கூறப்பட்ட யாவும் தமிழ் மரபாமென்க.

வழுக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
 நிகழ்ச்சி அவர்கட் டாக லான

என்றும்

செய்யுள் மருங்கினும் வழுக்கியல் மருங்கினும்
 மெய்ப்பெறக் கிளந்த கிளவி யெல்லாம்
 பல்வேறு செய்தியின் நூனெறி பிழையாது
 சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்

என்றும்

செய்யுள் மருங்கின் மெய்ப்பெற நாடி
 இழைத்த இலக்கணம் பிழைத்தன போல
 வருவடன வெனினும் வந்தவற் றியலான்
 திரிபின்றி முடித்தல் தென்னியோர் கடனே

என்றும்,

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய மரபுநெறியைத்
 தழுவி நூல்செய்தல் வேண்டுமென்பது பெறப்படலா
 யிற்று. இக்கூற்றினையே சிவஞான சுவாமிகளும்
 “தொல்லாசிரியர் வழக்கே வழக்கு, பிற்காலத்து வேறு
 பட வழங்கப்படுமாயின் அவ்வழக்கு இலக்கணத்தோடு
 பொருந்தாதென விலக்குக” என்ற வாய்பாட்டாற் கூறி
 யுள்ளார். தொல்லாசிரியர் இலக்கணத்துக்கு மாறாபின்
 மறுக்க என்றாயினும்,

கடி சொல் இல்லைக் காலத்தும் படினே
என்றதொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும்,

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னுளே

என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தையும் மனத்திற்கொள்ளற்க என்பது அவர் கருத்தன்று. ஆனால் புதியன புகுத்தலும் பழையன கழித்தலும் நோக்கமன்று என்க.

இனி, தமிழ் மொழிக்குத்தான் மரபு என்பதொன்றுண்டு என்று நினைக்க வேண்டியதின்று உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகளுக்கு முண்டு. ஆகவே ஆங்கில மொழிக்கும் மரபு உண்டு. அம்மரபைத் தமிழிற் புகுத்தல் பொருத்தமற்ற செய்கையாகும். எம்மொழிக்கும் மரபுண்டேல் அம்மரபு எவ்வாறு தோன்றும் என்பார்க்கு, அவ்வம் மொழியின் எழுத்து, சொல், சொற்றொடர், மரபுத் தொடர், வசனம், வசனப்பொருள் என்றிவற்றின் கண்ணதாய் ஏற்படும் என்றறிக. தமிழ் மொழியில் மொத்தமுமாய் வித்தியாசமுமாய் 247 எழுத்துக்களுண்டு. இவ்வாறுமற்றும்மொழிகளுக்குமுண்டு; என்றாலும்ஒருமொழியிற்காணப்படும் எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் சமமான உச்சரிப்புள்ள எழுத்துக்கள் வேற்று மொழிகளிற் காண்பது அரிது. சில எழுத்துக்கள் மாத்திரம் ஒத்திருக்கும். இவ்வொவ்வாமையைக் கண்டு மயங்குதல் வேண்டா. ஆங்கிலங்கற்ற தமிழ்பிமானிகளிற் சிலர் ஆங்கில மொழியிலுள்ள B, F, H போன்ற உச்சரிப்புள்ள எழுத்துக்களில்லை; அவ்வுச்சரிப்புகளை மேற்கொள்ளத் தமிழிலும் எழுத்துக்கள் வேண்டுமென்கின்றனர். இக்கவலை தமிழ் மக்களுக்கு வேண்டியதாயின் ழ, ள, ர, ஞ, ற போன்ற தமிழ் எழுத்துக்கள் ஆங்கில மொழியிலே இல்லையென்ற கவலையும் ஆங்கிலேயருக்கும் வேண்டுமன்றோ? ஆனால் அவர்கள் அப்படிக்கவலைப்படுவதாகத் தெரிய வில்லை. ஆகவே அவர்கள் எழுத்துக்கள் தமிழ்மொழிக்கும் வேண்டியதின்று. இன்னும் அவ்வாங்கில எழுத்துக்களை

மேற் கொள்ளத் தமிழில் ஏற்பாடுகளுண்டு. வடமொழிக் குக் கூறிய டிரகாரம் ஆங்கிலமொழிக்கும் ஒட்டிக் கொள்க, என்பதே விதி. அவற்றுள்,

ஏழாமுயி ரிய்யும் இருவும் ஐவருக்கத்து
இடையில் மூன்று மவ்வம் முதலும்
எட்டே யவ்வம் முப்பது சயவ்வம்
மேலொன்று சடவும் இரண்டு சதவும்
மூன்றே யகவும் ஐத்திரு கவ்வம்
ஆவீ றையும் ஈயீ றிகரமும்

என்று வடமொழி எழுத்துக்கள் மாறிவருமாற்றை வருத்துக் காட்டியுள்ளார் பவணந்தியார். இன்னும் உலக வழக்கில் ஆங்கில எழுத்துக்கள் தமிழ் எழுத்துக்களில் மாறிவருமாற்றையும் கண்டு களிக்க. Boat என்னுஞ் சொல் தமிழில் வத்தை எனவும். Coffee என்னுஞ் சொல் கோப்பியாகவும், Funnel என்னுஞ் சொல் புனல் எனவும் வந்துள்ளன.

இதுவரையும் எழுத்தைப்பற்றிய மரபு கூறப்பட்டது. இனி, சொல்மரபு ஆராயப்படும். வடமொழியிலிருந்து வரும் சொற்களெல்லாம் தற்சமம், தற்பவம் என இருபாற்படும். ஆரியத்திற்கும் தமிழிற்கும் பொதுவாகவுள்ள எழுத்தாலாகி, விகாரயினரீத் தமிழில் வந்து வழங்கும் வடமொழி தற்சமம் எனப்படும். அமலம், கமலம், காரணம் இவை உதாரணங்களாம். ஆரியத்திற்கே உரிய சிறப்பெழுத்தாலும் பொதுவும் சிறப்புமாகிய ஈரெழுத்தாலுமாகித் திரிதல் முதலிய விகாரம் பெற்றுத் தமிழில் வழங்கும் வடமொழி தற்பவம் எனப்படும். சுகி, போகி, சுத்தி இவை சிறப்பெழுத்தாலாகி விகாரம்பெற்றுத் தமிழில் வந்து வழங்கும் தற்பவமொழி உதாரணங்களாம். அரி, அரண், சயம் இவை ஈரெழுத்தாலுமாகி விகாரம்பெற்றுத் தமிழில் வந்து வழங்கும் தற்பவ மொழிக்கு உதாரணங்களாம். இப்படியே வேறு மொழிச் சொற்களும் தமிழில் வந்துள்ளன; ஆனால்

சிறப்பெழுத்துப் பொதுவெழுத்தென்ற விதியின்றி யென்றுணர்க. **Quart** என்னுஞ் சொல், கொத்து என வழங்குகிறது. அதுபோல் **Court** என்னுஞ் சொல், கோடு என மரீஇ வழங்குகின்றது. இப்படியாக வரும் உதாரணங்கள் பல. இவை பின் காட்டப்படும்.

மொழிபெயர்த்தல் என்னுந் துறையில் எழுத்துப் பெயர்ப்பும் சொற்பெயர்ப்பும் அடங்கும். ஆகையின் அவையிற்றை எவ்வாறு பெயர்த்தல் வேண்டுமென்பதைச் சுருக்கியும் சுட்டியும் உரைத்தேம். இனி, சொற்களும் சொற்றொடர்களும், மரபுத்தொடர்களும் பொருள்வழுவின்றி மொழிபெயர்க்கப்படல் வேண்டுமென்பதை ஆராய்வாம்.

ஆங்கில பாடசாலைகளிலே, வகுப்பிற் குறைவான மாணாக்கரைப் பார்த்து "**Goose**" என்று இகழ்ந்து, முட்டாடப்பட்டங்கட்டுவர். இந்த **Goose** என்ற வார்த்தையை அப்படியே மொழிபெயர்த்து, "வாத்து" என்றால் அர்த்தம் ஒன்றுமேயிராது. என்றாலும் **Goose** என்ற வார்த்தைக்கு வாத்து என்பதே பொருள். ஆனால் ஆங்கிலத்தில் வந்த அர்த்தத்தில் தமிழில் வந்தமையவில்லை. ஆகவே ஆங்கிலத்தில் **Goose** என்றதன் பொருளைத் தமிழிற் புலப்படுத்த வேண்டுமேயானால் "மோடா முருக்கைமரமே" என்றே சொல்லுதல் வேண்டும். அப்போதுதான் பொருள் விளங்கும். ஆங்கில மொழியில் மடையனைப் பார்த்து **Goose** என்று சொல்லுவது அம் மொழிக்குரிய மரபாகும். அஃதேபோல் தமிழ் மொழியில் ஏசுதல் வேண்டுமாயின், "மோடா முருக்கைமரமே" என்றே சொல்லுதல் வேண்டும். இப்படி மொழிபெயர்த்தலே முறையானது. ஆங்கில மொழியில் நடக்கும், ஓர் கூட்டத்தில் பேசும் ஒருவர் "**Mr Chairman! Ladies and Gentlemen!**" என்று விளித்துப் பின் தன் பேச்சை ஆரம்பிப்பர். இதனை அப்படியே மொழிபெயர்த்தால் திரு, கதிரை மனிதன்! மங்கையரும் சுருணை மனிதரும்! என்றே

மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும். இப்படி மொழிபெயர்ப்பு தால் பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை. ஆகவே இதனைத் தமிழ் முறைப்படி, அஃதாவது தமிழ் மரபுப் பிரகாரம் மொழி பெயர்த்தால், சபாநாயகரே! சபையோரே! என்றோ, அல்லது “தலைவர் அவர்களே! கண்ணிய முள்ள சகோதர சகோதரிகளே! வணக்கம்” என்றோ மொழி பெயர்த்தல்தான் சர்ப்புடைத்து. இப்படி அதர்ப்படயாத் தலுக்கு உதாரணங்கள் பல கூறலாம். பாருங்கள் “Pilgrims’ Progress” என்ற அழகிய ஆங்கில நூலை மொழிபெயர்த்தவர்கள் அதனை “இரட்சணிய யாத்திரை” என்பர். எவ்வளவு அழகான பொருள் பொதிந்த மொழிபெயர்ப்பு இது? இதனை விட்டுச் சொல்லுக்குச் சொல்லாய் ‘யாத்திரைகாரனின் முன்னேற்றம்’ என்றால் யாருக்கும் ஏதேனும் விளங்குமோ! என்பது ஐயிச்சம். இவை சொற்களோடு சம்பந்தப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு. இனிச் சொற்றொடர்களைப் பற்றி ஆராய்வோம்.

இலகுவில் பயப்படுகிற ஒரு மனிதனை பயங்கொள்ளி. கோழையன் என்றெல்லாம் தமிழ்மொழியிற் சொல்லுவோம். ஆனால் ஆங்கிலத்திற் சொல்லும்போது, **Chicken hearted fellow** என்பர். இதனை மொழிபெயர்த்தால் ‘கோழிக்குஞ்சு நெஞ்சன்’ எனலாம். கோழிக்குஞ்சு நெஞ்சு முனைத்து வெளிவீசியிருக்கும்; மாந்தர்க்கு நெஞ்சு உள்வீசிக் குவிந்திருக்கும். ஒரு சிலரின் நெஞ்சு கோழி நெஞ்சுபோல் கூர்விழுந்திருக்கும். அப்படியாயின் ஆங்கிலத்தில் கருதியபொருள் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் தொனிப்பதெப்படி? அம்மொழிபெயர்ப்பு வேறு பொருளைத் தருகின்றது. இன்னும் பட்டினப்பக்கங்களில் ஆடுமாடுகளை, மேய்ப்பான்-பார்ப்பான் இன்றி அலைந்துதிரிய விடமாட்டார்கள். இப்படி அலைந்து திரியும் மாடுகளை ஆங்கிலத்தில் **Stray Cattle** என்பர். இதனை மொழிபெயர்ப்பார் “அலைந்து திரியும் மாடுகள்” என்கின்றனர். ஆனால் இதன் உண்மை

மொழிபெயர்ப்பு “கட்டாக்காலிகள்” அல்லது “கட்டாக் காலி மாடுகள்” என்பதே. பொருள் சிறக்க, மரபு விளங்கக் கேட்டார்ப்பிணிக்கும் தகையவாய் மொழிபெயர்ப்பதே வேண்டுவது.

ஒரு நாடகத்தையோ அன்றேல் ஒரு கூட்டத் தையோ நடத்தும்போது “under the patronage of” என்ற சொற்றொடர்ப் பிரயோகத்தை உபயோகித்து விளம்பரப்படுத்துவர். இதனை மொழிபெயர்ப்பவர்கள் “பரிபாலனத்தின் கீழ்” என்று மொழி பெயர்ப்பர். இந்தக் “கீழ்” இங்கு அவசியமா? “பரிபாலனத்தின் மேல்” கூட்டம் நாடகம் ஏதேனும் நடப்பதுமுண்டோ? அப்படியில்லையாயின் “கீழ்” என்ற பிரயோகம் ஏன்? பரிபாலனத்தில் நடைபெறும் என்றற் பொருள் தராதா? இலக்கணத்தில் வேற்றுமை யுருபுகள் அடுக்கி வருவனவல்ல; சாரியையின்மேல் உருபு வருதல் கூடும். அப்போது ஏன் இந்த அநாவசியகமான சொற்பிரயோகம்?

ஆக்கிலத்திற் பழமொழியொன்றுண்டு. அஃதாவது ‘Carrying coal to new castle’ என்பதே இதனை மொழிபெயர்த்தால் ‘நிபுக்காசிகள் என்ற இடத்திற்குக் கரி கொண்டுபோதல்’ என்றாகும். இதனை விளங்கிக் கொள்வது அரிது. இக்கூற்றினை மாற்றி “யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பனங்கொட்டை கொண்டுபோதல்” என்றால் எவ்வளவு திருத்தமும் பொருத்தமுமாயிருக்கும்?

மேற்கூறிய உதாரணங்கள்போற் பல எடுத்துக் காட்டுகள் உண்டு. இவைமூலம் நாம் அறிவதொன்றுண்டு. அதுதான் தமிழ் மரபு தொனித்தல். வசனத்திலாயினுஞ்சரி செய்யுளிலாயினுஞ்சரி தமிழ் மரபு ஒலித்தல்வேண்டும். இந்த மரபு தமிழிலே பழகினவர்களுக்கே பெரிதும் புலப்படும். தமிழருடன் தமிழராய்ச் சீவியாதவர்களுக்குப் புலப்படாது. செந்தமிழ் மொழியில் பேரபிமானம் பூண்டு அதனை ஐயந்திரிபறக்கற்று இலக்கிய இலக்கண நூல்களை ஆக்கியவரும், அந்நிய

தேச புருடருமாகிய வீரமாமுனிவர், தமிழினைக் கற்கத் தொடங்கிய காலத்தில் அதன் மரபுதெரியாது “கோழி தன் குட்டிகளைக் காப்பதுபோல்” என்று பிரசங்கஞ் செய்தபடியாற்றான் தமிழை மேலும் மேலும் படித்து மேம்பாடடைந்தனர். வீரமாமுனிவர் “கோழி தன் குட்டிகளை” என்று சொன்னதும் கோவிலில் ஆராதனைக்குக் கூடியிருந்த அத்தனைபேரும் சிரித்தனர். சிரிப்பின் காரணத்தைக் கேட்டறிந்தனர் முனிவர்; பிழையை உணர்ந்தனர்; நன்கு கற்றனர்; விற்பன்னராயினர்; நூல்களும் ஆக்கினார். தமிழ் நூல்களுக்குப் புத்துயிர் ளரித்த உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களுக்குப் பிரான்சு தேசத்திலிருந்தார் நண்பர் ஒருவர். அவர் மிகுந்த தமிழ் அன்பர். அவர் பெயர் யூலியன் வின்சன். பாரிசுநகர்த்துப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரயராகக் கடமைபார்த்தவர். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை நன்கு கற்றவர். ஆனால் தமிழ் மக்களுடன் பழக்கம் சிறிது மில்லாதவர். ஆகவே தமிழ் மரபு முறைகளிற் பயிற்சி யற்றவர். இருவர்க்குமிடையில் கடிதப் போக்கு வரத்து இருந்தது. தமிழ் மொழியிற்றான் கடிதங்கள் வரைவர். ஒருமுறை உ. வே. சாமிநாதையர் தாம் பதிப் பித்த இரு நூல்களின் இருபிரதிகள் அனுப்பிவைத் தார். நூல்களைப் பெற்றதும் வின்சன் அவர்கள் பின் வருமாறு கடிதம் வரைந்தனுப்பினார்:—

“எனதன்பிற்குரிய ஐயாவே,

நீரனுப்பிய 2 புத்தகங்களும் எழுதின கார்டும் என் கிட்ட சேர்ந்தன. ஆதலால் மிகவும் சந்தோஷம் பெற் றிருக்கிறேன். நீர் பெரிய வேலைக்காரனென்றும் மகா கனம்பொருந்தி வித்துவான யிருக்கவேனுமென்றும் நினைத்து வருகிறேன்.”

இது, கடிதத்தின் முதற்பகுதி. பாருங்கள்! தமிழ் மக்களோடு சேர்ந்து வாழ்ந்து தமிழ்மரபு அறிந்து கொள்ளாமையினாலன்றோ “நீர் பெரிய வேலைக்காரன்” என்று எழுத நேர்ந்தது. வேலை, தொழில், காரியம்,

செயல், அலுவல், பணி இவையெல்லாம் ஒரு பொருட் பன்மொழிகளாயினும், ஒவ்வொரு சொல்லின் உபயோகமே வேறு. இவ்வேறுபாட்டினை அகராதி பார்த்துப் படித்தல் அசாத்தியம். இன்னும் ஐயாவே! என ஆரம்பித்து 'நீ' எனும் வார்த்தையைப் பிரயோகித்தமை தவறு. "கார்டும்" இது ஆங்கிலத்திலிருந்து அப்படியே மருவியது. இஃது இலக்கணமறியாதார் புகுத்திய வழக்கம். இலக்கணம் என்றதும் சிலருக்கு அப்படியே பிடியாது. எதோ அது காட்டுமிருகம் என்று நினைக்கின்றனர். அப்படிப்பட்டதல்ல அது. அஃது மொழியின் பொதுத் தன்மையைக் கூறுவது வாழையடி வாழையாய் வந்த மொழியின் சிறப்பியல்புகளை எடுத்தியம்புவது. ரகர ஒற்றின்பின் டகரம் வருஞ்சொல் தமிழ் மொழியிலே ஒரு சொல்லேனாயில்லை. இதனை யறிந்த ஆசிரியர்கள் இப்படிச் சொல்லாக்கல் தமிழ் மரபுக்காகாது; அது தமிழுமாகாது; என்று எடுத்துக்காட்டி இதுதான் தமிழ் இலக்கணமென்றால் வரும் குற்றம் என்ன? இழுக்கு யாது? முற்றும் பொருத்தமானதன்றோ? ஆகையாற்றான் தொல்காப்பியரும்,

யாழ வென்னு முன்று மொற்றக்

கசதப ளு நு வீரொற்றுகும்

என்று சூத்திரஞ் செய்துள்ளார். இச்சூத்திரத்தால் நாம் பெறுவது என்ன? ரகரத்தின்பின் கசதப முதலிய எழுத்துக்களே வரும்; அப்படி வந்தால் ஈரொற்றாகும். இதுவே பொருள். ஆகவே ஆங்கிலத்திலுள்ள Card என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்ச் சொல் இல்லையா? இல்லையாயின் "கார்டு" என்று எழுதலாமா? இப்படி எழுதுவது தமிழை வளர்க்காது; பதிலாக அலங்கோலப்படுத்தும். அடுத்தது "சந்தோஷம்" என்னுஞ்சொல். இது வடமொழி; தமிழில் வரும்போது "சந்தோடம்" ஆகும். ஷ என்னும் வடமொழிக்கு "ட" என்னும் தமிழ் எழுத்தே வழங்குதல் வேண்டுமென்பது ஆசிரியர் கொள்கை "சந்தோடம்" என்று எழுத விரும்பாதவர்கள் மகிழ்ச்சி என்ற தனித்

தமிழ்ச் சொல்லை உபயோகிக்கலாமே. கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்தற்று என்ற கூற்றினுக்கு இலக்கா வானேன்?

இனி, முறையான மொழிபெயர்ப்புக்குச் சில உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டி மொழிபெயர்ப்பிலிருக்க வேண்டிய தன்மைகளை ஆராய்வோமாக.

போர்த்துக்கீசர் இலங்கையை வந்தடைந்தபோது, கொழும்புத் துறைமுகத்தில் முதன்முதலாகக் கால்வைத்தனர். இவர்களைக் கண்டு பிரமிப்படைந்த துறைகாவலாளர், தம்மரசர் பெருமானாகிய தர்மபராக்கிரம வாசுவுக்கு அறிவித்தனர். அங்கு வந்திறங்கிய போர்த்துக்கீசரைப்பற்றிய விபரமெல்லாம் சிங்கள மொழியிலேயே கூறியிருப்பார். அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர்கள் பின்வருமாறு மொழிபெயர்த்துள்ளார்கள்.

“There is in our harbour of Colombo a race of people fair of skin and comely withal. They don jackets of iron and hats of iron. They rest not a minute in one place, they walk here and there. They eat bunks of stone and drink blood; they give two or three pieces of gold and silver for one fish. The report of their cannon is louder than thunder when it bursts. Cannon balls fly many a gawwa and shatter fortresses of granite.”

இப்பகுதியினை மொழிபெயர்த்த தமிழ்ப் பெருமகனார் :

“சுத்த வெண்மையும் மிக்க அழகுமுடைய ஓர் நவீன சாதியார் இன்று நம் துறையிற் கால்வைத்தனர். இவர்கள் இருப்பாலாய் தொப்பியும் பாதரசையும் உடையவர்களாய் ஓயாது ஓடியுலாவித் திரிகிறார்கள். இவர்கள் உண்பதோ வெண்ணிறக் கற்கள்; குடிப்பதோ உதிரபானம். ஒரு மீனுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று வெண் பெரன் நாணயங்களைக் கொடுத்து வாங்குவார்கள். இவர்கள் துப்பாக்கிகள் பேரிடிபோலும்

முழங்கிப் பொழியும். குண்டுகளோ காதவழி தூரஞ் சென்று கனமதிலையுமுடைத்தேறியத் தக்கவை."

என்று அழகும் செம்மையும், உண்மையும் பொலியு மாறு மொழிபெயர்த்துள்ளார். தமிழாக்கத்தின் வசன நடையை நோக்குவார் எவரும் மொழிபெயர்ப்பு நடையென்று ஒருபோதுஞ் சொல்லவே மாட்டார். எழிலும், வணப்பும், சீரும், சுகிர்தமும் வாய்ந்த இன்னோர் மொழி பெயர்ப்பு வல்லுனரின் சொற்சித்திரத்தைப் பார்ப்போமாக.

பேரும் புகழமிக்க யூலியசு சீசர் நாடகத்தில் வரும் அழகுமிக்க ஓர் பகுதியினையும் அதன் மொழிபெயர்ப்பைப் படிந் தருகின்றேன். இருமொழியிலும் நன்கு அமைந்து கிடக்கும் பாங்கினைக் கண்டு அனுபவித்தல் வாசிப்போர் கடனாகும்.

Cowards die many times before their deaths
The valiant never taste of death but once
Of all the wonders that I yet have heard
It seems to me most strong that man should fear

அஞ்சினார்க்குச் சதமரணம்

அஞ்சாத நெஞ்சத்தாடவனுக் கொருமரணம்

அவ்விமியைப் பிறந்தோர்,

துஞ்சுவர்என் றறித்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்கும்

துன்மதி முடரைக் கண்டாற்

புன்னகை செய்பவன்யான்.

சொல்லுக்குச் சொல்லாய் மொழிபெயர்ப்பு அமைய வில்லை யென்ற குறை வேண்டியதில்லை. பொருள் பொதிந்து பொலிவதே போற்றற்குரியது. அதர்ப்பட யாத் த மொழிபெயர்ப்புக்கு இன்னோர் பகுதியைப் பார்ப்போமாக. இஃது மில்தனா என்ற ஆங்கிலக் கவியின் "சுவர்க்க நக்கம்" என்ற நூலிலிருந்தெடுக்கப் பட்டது. சாத்தானின் சோதனையால் சுவர்க்கமிழந்த அத்தனும்

அவ்வையும் இராப்பொழுதினை நித்திரையிற் கழித்
தனர். விடியமுன் எழுந்தான் அத்தன். அவ்வையோ
துயின்று கொண்டிருந்தான். அப்போது அத்தன்
மெள்ள அவ்வையத் துயில் எழுப்புகின்றான் :

Awake

My fairest, my espoused, my latest found
Heavens lest, best gift, my ever-new delight
Awake ; the morning shines,
How nature paints her colours, how the bee
Sits on the bloom extracting liquid sweet.

ஆங்கில நடையை ஒத்த தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இது:

“என்று ருயிர்த்துளையே! ஈசன் எனக்களித்த
செல்வநிதியே! செழுந்துயில்நீத் தேயெழுவாய்
புத்தமிழ்தே! அன்பே புலிப் பொழுதினிலே
வாச மலர்க்கொடியில் வண்டினங்கள் தேள்அருந்தும்
விந்தையினைக் காண்போம் விழிதுயில்நீத் தேயெழுவாய்
வண்ணவண்ணப் பூக்கள் மலர்ந்தனகான்”

என்றுரைத்தான்.

இஃதல்லவோ தமிழ்: செந்தமிழ்; அபந்தமிழ்;
இஃதல்லவோ மொழிபெயர்ப்பு. இவ்வழகிய மொழி
பெயர்ப்பினைத் தந்த அடிகளார் சுவாயி விபுலானந்தர்,
வார்த்தைக்கு வார்த்தை சொல்லடுக்கவில்லை. சுவரினைக்
கட்டும்போது ஒரேமாதிரி செங்கல்லை அடுக்கிக்கொண்டு
போனால் “நில்லாய் நெடுஞ்சுவரே” என்று பாட ஒரு
கம்பனும் வேண்டும்; அன்றேல் தரை மட்டமாய்விடும்.
செங்கற்களை நிலைமாற்றியும் பொருத்தியும் கட்டிடவல்
லான் கட்டுவது போற் சொற்களை நிலைமாற்றியும்
பொருத்தியும் பொருள்பெற வைத்தல் வேண்டுமென்
பது ஆன்றோர் துணிபு.

சங்கதத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்த பல நூல்கள்
தமிழில் உண்டு. ஆங்கிலத்திலிருந்தும் நூல்கள் மொழி

பெயர்க்கப்பட்டன. ஆங்கில மொழியில் கலைநூல்கள் அதிகமுண்டு. அவை தமிழ்மொழியில் இடம்பெறுதல் வேண்டும். இவ்வேலையில் இலங்கையிலே முதன் முதலாக ஈடுபட்டவர்கள் அமெரிக்கா தேசத்திலிருந்து வந்த சமயபோதகர்களே. இவர்கள் மொழிபெயர்த்த நூல்கள் பல. அவை அருகிவிட்டன. பிரதிகள் பெற்றுக்கொள்ளுகல் பொறுப்பு. 1857-ல் வைத்தியராகிய கல்வின் கற்றர் செய்த, அங்காதி சுகரணவாத உற்பாலன நூல், ச. வி. கிறின் வைத்தியரால் ஆராய்ந்தும் திருத்தியும் தமிழ் நாட்டாசாரங்களுக் கிசைவித்து, சில ஆசிரியருடைய உதவியைக்கொண்டு இங்கிலிசிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. 1871-ல் தத்துவசாஸ்திரம் என்ற நூலும் (Physics) 1872-ல் மனுஷ வங்காதி பாதம் என்ற நூலும் (Human Anatomy) 1857-ல் கெமிஸ்தம் என்ற நூலும் (Chemistry) எழுதி வெளியிட்டனர். ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் சொற்களைத் தயாரித்த முறை கூறப்பெற்றுண்டு. அவர்கள் அநுட்டித்த நற்பிரமாணங்களாவன:

- 1 ஏற்ற தமிழ்ப்பதங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் மிகுந்த ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும் இப்பதங்கள் தனிமொழிகளாகவோ, தொடர்மொழிகளாகவோ அன்றேல் சாதாரண சொற்களாகவோ, அசாதாரண சொற்களாகவோ இருக்கலாம். ஒரு பழஞ்சொல் அல்லது உலகோரால் அறியப்படாது இலைமறை காய் போலிருக்கும் சொல், ஏற்றதாயின் அதனை எடுத்துக் காட்டி வெளியப்படுத்தித் தாய் மொழியை வளமுறச் செய்தல் அந்நியமொழியினின்றும் அப்படியே எடுத்துத் தமிழ் மயமாக்குவதிலும் சிறந்த தொண்டாகும்.
- 2 சொற்கள் மிகவும் சுருக்கமாகவிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அவற்றின் அமைப்பும் பிறப்பும்

சந்த இன்னிசைக்கும் ஏற்புடைத் தன்மைக்
கும் முரணுடையதா யிருத்தலாகா.

- 3 சொல் கிடைக்காத பட்சத்தில் வினையடிகளு
டன் இடைச் சொற்களைச் சேர்த்து இடைபூறு
களை நீக்குக.
- 4 ஏதாவதொரு சொல்லுக்குப் பல சொற்கள்
பொருத்தமானவைபோல் தோன்றில் மிகவுஞ்
சிறந்த சொல்லைத் தெரிந்தெடுக்கவும். அத
னையே எப்பொழுதும் உபயோகிக்க.
- 5 ஆங்கிலத்திலுள்ள சொல்லையோ, மரபுத்தொட
ரையோ சொற்றொடரையோ, நன்கு விளங்கு
தல் முதற் கடமையாகும். பின் ஒவ்வோர்
சொல்லையும் மொழிபெயர்க்க. பின் அவை
எல்லாவற்றையும் ஒன்றுகூட்டிக் கருத்தை
வெளிப்படுத்துக. ஆனால் எடுத்தாண்ட சொற்
கள், இலக்கண அமைதிகளின்படி வேறு
பொருள் தராமலமைந்திருக்கின்றனவோ
என்று பார்த்தல் அத்தியாவசியகம்.
- 6 மேற்சொன்ன முறைகளின்படி ஏற்ற தமிழ்ப்
பதத்தைக் கண்டுக்கொள்ள முடியாத பட்சத்
தில், ஆங்கிலப் பதத்தையே தமிழ் வடிவமாக்கி
உபயோகிக்க. தமிழின சாயலின் வேற்று
மொழியைக் கொண்டுவருவதற்கு முன் அத
னைப் பெயர்ச் சொல்லாக மாற்றவும். சொல்
லின சத்த வித்தியாசங்களை யுணர்ந்து, தக்க
மாதிரி தமிழ் வஞ்சுதிகள் கொடுக்கவும்.
- 7 மேலே சொல்லிய முறைப்படிவந்த சொல்லை
இடைச் சொல் கொடுத்தும் சீர்ப்படுத்துக.
- 8 ஏதாவது ஒரு சொல்லை முறைப்படி தமிழ்
மயமாக்குவதில் தொல்லையிருந்தால் சங்கத
மொழியில் சொல் தேடவும்.

9 சங்கத மொழி அகராதிகளால் அங்கீகரிக்கப் பட்டதாயிருத்தல் வேண்டும்.

மேற்போந்த விதிகளைக் கவனித்து வேற்று நாட்டுக் கலைகளுக்குரிய பதங்கள் ஆக்கப்பெற்றன. இந்த முறைகளை அதுசரித்தே, வட்டுக்கோட்டை வித்தியாசாலில் உபாத்தியாயர் வைரவநாதர் குமாரர் விசுவநாதரால் 'வீசகணிதம்' என்னும் நூல் 1855-ல் தமிழிலே செய்யப்பெற்றது.

கலைச் சொற்கள் ஆக்குவதும் மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு துறையாகும். இந்தியாவில் இந்த இயக்கம் முன்னரே ஆரம்பமாயது. இலங்கையிலும் இப்போது இவ்வியக்கம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. கலைச்சொற்கள் ஆக்கும் முறையிற் பலர் அபிப்பிராயபேத முறுகின்றனர். அபிப்பிராய பேதங்கள், நியாய முறைகளை நன்கு பரிசீலனை செய்யாமையினால் எழுந்தவையே எனலாம். தாய் மொழியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, தன்மை, இலக்கண இலக்கியங்கள் இவற்றைப் பற்றிய நல்லறிவு கலைச் சொல் ஆராய்வோர்க்கு வேண்டியது. மரபும் வழக்கும் நன்கு விளங்கினுற்றான் கலைச்சொற்கள் செம்மையுறும்.

தனித்தமிழ்க் கட்சியார் எல்லாக் கலைச்சொற்களும் தனித்தமிழ் மொழியில் ஆக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பர். தனித்தமிழ் மொழி எக்காலத்தில் வழங்கினதோ தெரியவில்லை. தனித்தமிழில் எழுதிய நூலொன்றும் கிடையாது. தனித்தமிழில் நூலிருந்ததாக எண்ணுவதற்கும் சரித்திர சான்றுகள் எவையேனும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே இக்கொள்கை முறையற்றது. சரித்திரத்தில் இல்லை, முறையற்றது, ஆனபடியால் தனித்தமிழில் கலைச்சொற்கள் ஆக்கப்படாதென்பது சித்தாந்தமன்று. தனித்தமிழில் சொல் இல்லையென்றால், தமிழோடிணைந்த, சேர்ந்த அல்லது அதன் உதரத்துப் பிறந்த மொழிகளிலிருந்து எடுத்தல் வேண்டுமென்பதே ஆன்றோர் கொள்கை. உதாரணமாக Oxygen என்ற ஆங்கிலச்சொல்லுக்குப் "பிராண

வாயு" என்று வழங்கிவருகிறோம். இதற்கு நேரிய தமிழ்ச் சொல் வழக்கிலிருந்ததாக இல்லை. தனித்தமிழ்க்காரர் இதற்குத் "தீயகம்" என்பர். சீவான்மாக்களின் பிராணனுக்கு ஆதாரமாயிருப்பதினால் "பிராணவாயு" என்றனர் போலும். அதுபோலவே தீ மூட்டுவதற்கு உபகாரமாயிருப்பதினால் "தீயகம்" என்றனர். பிராணவாயு சங்கதச்சொல் என்பர்; தீயகம் தனித்தமிழ்ப்பதம் என்பர். பிராணவாயு என்னும்போது தீ பற்ற உதவியாயிருக்கும் என்பது தொனிக்கவில்லை. ஆனால் 'தீயகம்', என்னும்போது பிராணனுக்கு ஆதாரம் என்பது தொனிக்கவில்லை. கெமிஸ்தம் என்ற நூலில் 'அக்சிதம்' என நேர் மொழிபெயர்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டுண்டு. தீயகம் என்ற சொல் சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கம் செய்த கலைச் சொற்கள் என்ற நூலிற் காணப்படுகின்றது. இவர்கள் கலைச்சொற்களை ஆக்கியபோது கையாண்ட இரண்டு அடிப்படையான கொள்கைகளாவன:

- (1) சொற்கள் சுருக்கமாயும், தெளிவாயும் பொருள் பொதிந்தனவாயும் இருத்தல் வேண்டும்.
- (2) அவை தமிழோடு தமிழாய்க் கலக்கும் இயல்பினவாக இருத்தல் வேண்டும்.

இவை இரண்டு கொள்கைகளையும் வைத்துக் கொண்டு கலைச் சொற்களை ஆக்கினார்களென்றும், இக் கொள்கைகளுக்கு முரண் இல்லாமல் வேறு மொழிகளிலிருந்து சொற்களைக் கடன் வாங்கலாமென்றும் முன்னமேயே கலந்து இப்போது வழக்கிலுள்ள பிறமொழிச் சொற்களையும் பயன்படுத்தலாமென்றும், வரையறுத்துள்ளார்கள். தெளிவான, குறுகிய, பொருள் செறிந்த சொற்கள், தமிழோடு தமிழாய்க் கலந்தியங்கவல்ல சொற்கள், இவையே கூடியவரையில் இடம்பெற்றதாகப் பதிப்புரையில் கூறியுள்ளார்கள்.

ஆகவே மேற்கூறிய மூன்று பதங்களில் தீயகமே சிறந்தது. ஏனெனில் தீயகத்துடன் சேர்ந்த வேறு

பொருள்களுண்டு; அவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்லுமிடத்து, தீயகம் என்ற சொல் வாய்ப்புடையதாயிருக்கின்றபடியாலென்க.

வடமொழித் தாதுக்களிலிருந்து சொற்களையாக்கி, கலைச்சொற்களாக உபயோகிக்க வேண்டும் என்பது வேறோர் சாரார் கூற்று. தமிழிலாகாதெனில் வடமொழிக்குப் போதலே முறை. கணியிருக்கக் காய்கவர்தல் ஆகாத செயல்.

கலைச் சொற்களை மொழி பெயர்க்காமல், அப்படியே ஆங்கிலச் சொற்களை உபயோகிக்க வேண்டும் என்பது இன்னோர் சாரார் கூற்று. இது நியாயமானதன்று. இப்படிச் செய்வதிலும் பார்க்க அப்படியே ஆங்கிலத்திற் படித்தவிடுதல் சாலச் சிறந்தது. ஆகவே தாய் மொழிப்பிரச்சினை தேவைப்படாது; தாய் மொழியில் வேற்று நாட்டார் மொழிகளை மேவுதல் இயன்ற ஏற்ற முறையன்று. அம்மொழிகள் தாய்மொழியில் வருட்போது தாய்மொழிக் கோலம் கொண்டே வருதல் வேண்டும். அப்படி வந்த பல சொற்கள் தமிழோடு தமிழாய் உலக வழக்கில் வழங்குகின்றன. இலங்கையை ஆண்ட வேற்று நாட்டாருள் முதலிடத்தைப் பெற்றவர் போர்த்துக்கால் தேசத்தவராவர். இவர்களின் சொற்கள் எத்தனையோ தமிழின் சாயலைப்பெற்று நடக்கின்றன. பின் வருவன அவற்றுள் சில.

Sapato—சப்பாத்து

Mesa—மேசை

Banco—வாங்கு

Vinagre—வின்னாகிரி

Grade—கருதி

Chave—சாவி

Algos—அலுகோசு

- Padre—பாதிரி
 Carrete—கரத்தை
 Arratel—இறுத்தல்
 Anona—அன்னாசி
 Goiaba—கொய்யா
 Couve—கோவி
 Saladu—சலாது
 Pato—வாத்து
 Copo—கோப்பை
 Achar—அச்சாறு
 Cemento—சிமேந்து
 Roda—உரோதை
 Alawanco—அலவாங்கு
 Tombo—தோம்பு
 Capado—கப்பாத்து
 Biscoito—விசுக்கோத்து
 Cadeira—கதிரை
 Almario—அலுமாரி
 Pena—பேனை
 Janella—யன்னல்
 Batalhas—பட்டாளம்
 Gudao—குதம்
 Jibao—சிப்பம்
 Peticao—பெட்டிசம்
 Taberna—தவறணை
 Casado—கசாது
 Natal—நத்தால்
 Cruz—குருசு
 Petardo—பட்டாசு

இவை போர்த்துக்கீச மொழியிலிருந்த வந்தசொற்களாகும். இவை போன்ற பல சொற்கள் இன்னுமுண்டு. கத்தோலிக்க சமயத்தவர்கள் உபயோகிக்கும் இன்னும் பல சொற்களுண்டு. அவையெல்லாம் தமிழ் மயம் அடைந்தவை. ஒல்லாந்த மொழியிலிருந்து வந்தவையுமுண்டு. அவற்றுள் சில வருமாறு:

Aardappal—அறுத்தாப்பு (கிழங்கு)

Ace—ஆசு

Appel—அப்பல்

Kantoor—கந்தோர்

Kalaver—கலாவரை

Ketel—கேத்தில்

Kok—கோக்கி

Tresorie—திறைசேரி

Tolk—தொலுக்கரி

Notaris—நொத்தாரிசு

Vrouw—புரே

Bakker—வக்கர்

Bankerot—வங்குரேத்து

Bottel—போத்தல்

Molen—மோள்

Rak—இரக்கை

Laadje—இலாச்சி

Hart—ஆத்தன்

Heer—ஏர்

Boer—வீறு

Fiscal—பீசுக்கால்

ஆங்கில மொழியிலிருந்து வந்தேறின சொற்களாவன:

Acre—ஏக்கர்

Attorney—தரணி

Arrowroot—அரோட்டு

Engineer—இஞ்சினியர்

Couch—கௌச்சு

Coat—கோற்று

Coffee—கோப்பி

Globe (lamp)—குளோவர்

Government—கோறணமேந்தூ

Cheque—செக்கு

Yard—யார்

Jubilee—யூபிலி

Doctor—இடாக்குத்தர்

Pencil—பென்சில்

Bill—வில்

Wine—உவைன்

Circus—சறுக்கிச

Shop—சாய்ப்பு

Soup—சூப்பு

இஃதில்வாறாக, வேற்று நாட்டு மொழிகள் தமிழில் வந்து கலந்து வழக்கில் வழங்குமாறு கண்டனம். புத்தம் புதிய கலைகளை நாம் படிக்க எத்தனிக்கும் போது, அன்றேல் அவற்றை நமது சொந்தமாக்க விரும்பினால் இவ்வாறு சொற்கள் தமிழ் மொழியில் புகுந்தேறும். வந்தேறு குடிகளை நம்மயமாக்குவது போல் வந்தேறு சொற்களையும் தமிழ் மயமாக்க வேண்டுமென்பதே

நியதி. இந் நியதி நம் மொழிக்கு மாத்திரம் உரியதன்று. கட்டு மரம் உபயோகித்தறியாத ஆங்கிலேயர், அச் சொல்லை ஆங்கில மயத்தில் தங்கள் மொழியில் ஏற்றுக் கொண்டனர். அப்படியே மிளகுதண்ணீர், அணைக் கட்டு, வெற்றிலை, அரிசி, இஞ்சி, கறி, மாங்காய், அம்பர், மக்கு, சுருட்டு, வீணை, என்ற சொற்கள் ஆங்கில மொழியில் ஏறியுள்ளன. மாற்றமடைந்தே ஏறியுள்ளன என்பதே கருத்திலிருத்த வேண்டியது.

மொழி பெயர்தல் என்பது தமிழ் மொழிக்குப் புதியது அன்றென்றும், அது தொல்காப்பியர் காலந் தொட்டு நடை முறையிலுண்டு என்பதும், அத்துறையில் ஈடுபடுவோர் அதனை அதர்ப்பட யாத்தல் வேண்டுமென்பதும், அதற்குத் தமிழ் மரபு நன்கு தெரிந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும், இன்னும் மரபொடு வழக்கும் வரன் முறையும் கைதேர்ந்த பழக்கமும் வேண்டுமென்பதும், வட மொழிக்குக் கூறிய இலக்கண மெல்லாந் தெரிந்து சொற்களுக்குத் தமிழ்ச் சாயல் கொடுத்தல் வேண்டுமென்பதும், இவை தவறின் பிறிது பிறிதாகும் என்பதும், இவையிற்றை எடுத்துக் காட்டு முகத்தால் உதாரணங்கள் தந்தும், பிறநாட்டு நல் அறிஞர் சொற்கள் தமிழ்ச் சாயல் பெற்று இயங்குமாறு தந்தும், மொழி பெயர்ப்பு எவ்வாறு முறைப்படி நடைபெற வேண்டுமென்பதும் காட்டிக் கட்டுரையை முடிக்கலாயிற்று.

TRANSLATION EXERCISES

TRANSLATE INTO TAMIL—

Almost immediately as I arrived in my new destination I received your letter which seems to have followed me at my heels, and you wanted me to write on old Seminary jokes and such hilarious incidents in my Seminary life that will interest the readers of your Seminary magazine. Well, your letter of course was duly and honourably cremated with its other bed fellows in my own private crematorium which is known as the Waste Paper Basket and why, because it is very difficult to believe you and because you are always trying your hand at a leg pull.

Your P. C. of 11—3—53 was a reminder but still I found it difficult to make up my mind. I carefully scrutinized the handwriting on the post card to ascertain whether it is your own handwriting or that of a member of the editorial staff of your Seminary magazine.

Your post card said that the boys have asked me to write about my reminiscences of the Seminary days and that they are waiting for the article, etc., etc.

*

*

*

In administering this institution he not only used his brains but also his powerful legs. It was the first arrival of the South-West. The very first shower raining cats and dogs, even elephants, filled the gutters with water giving the boys, occasion for plenty of fun. They started floating toy boats and ships in every nook and corner. The old Father Varnat got alarmed when he saw those fleets swarming his gutters, he thought, soon they will block gutters and the Seminary would be sub-

merged. Like another great Nelson, he started firing at the fellows.

Catching one fellow at the very act of floating a boat, "Are you going to float that here?" he thundered. "Not here but there Father", he replied; but before the last word took the air, old Father Varnat raised his massive leg and administered a kick which if it had been implanted on the desired spot the recipient would have floated better than his paper boat.

*

*

*

For match-box covers and old razor blades, for trinkets and nick-nacks time we have none, but for fun and profit, hobbies has each and every one. If you are fat, you can look after the birds. If lean, you can rear fish in the gurgling waters. If glum and petit, you can patronize the bees and get stung everyday. If a goody-goody fellow, you can proudly rule the roost—only take care—not to steal more than an egg a day. If vain, and somewhat a dandy, you have the piggery; and if you have the gout, there's the dairy. But if you are a pious cat, the garden with its smiling flowers, luscious vegetables and delicious fruits, welcome you to St. Peter's meditation. Occasional temptations are bound to show their faces—to taste the ripe papaw or the forbidden mango—for stolen things are sweet, ain't they? But you have to practise war-time control over your passions—lest you be ostracized and driven out of the hallowed spot.

*

*

*

The education we impart to our children is not a mere cram-work with a view to Examinations which have become a craze in Ceylon because of the undue stress laid on them by employers. The bulwark of our education is founded on the safest principles and on the solid foundation of Christian Doctrine which is inculcated

into the hearts and minds of the children not by the process of cram-work or even systematised study alone but by the practice of the Christian principles of charity, self-sacrifice and self-discipline and above all by a love for God, one's neighbour and for the State. Hand in hand with the training of the mind goes the moral training based on the Christian code and developed according to modern psychological findings. Each boy's character formation is attended to with the minutest care and attention. The Reverend Fathers associated with me in the guidance of these children pay individual attention to every child and help them through life's dreary way, by giving an impetus and encouragement to their good qualities and by tact and kindness helping them to irradiate the bad.

*

*

*

The cocoanut palms that fringe its coast excite the wonder of visitors when they learn of the many uses of this palm. Among the tea bushes grown on the slopes of the hills can be seen the hardy Indian labourers patiently toiling throughout the day plucking the tender leaves to be cured in factories fitted with machinery, to satisfy the demands from distant shores for Ceylon-grown tea. The cinnamon bark obtained from the stems of a bushy shrub was once the much coveted article of commerce to the Portuguese. The paddy fields that yield the staple article of food lie on the alluvial plains or on those of the dry zone. The wisdom of the ancient Sinhalese kings led them to construct huge tanks to store the water of the periodical rains to be used in irrigating the fields during the seasons of drought. What great engineering skill is behind this form of work is a problem that yet remains to be solved. The climatic conditions encourage man to till the soil at the sweat of his brow, sow the seeds and expect in return a rich harvest for his labours. The rubber trees that thrive

on the higher parts of the country yield a latex which is collected and prepared into sheets and are sent to places where there is need.

*

*

*

COMFORT AND AIR TRAVEL:

The story of the magic carpet which carried the princes of Bagdad through the air was then but the height of imagination in the realm of spellbounding fiction. To-day the conquest of the air is nothing but an awe-inspiring reality—one of the most profound achievements of Modern Science. Man who trembled at the sight of Stevenson's steam engine can now rise miles into space, he can fly over the highest mountains, across the most forbidding deserts and the broadest oceans, he is even seriously thinking of a journey to the moon. In his unique aim, the scientist seems unsatisfied with the wealth of the earth, hence he aspires high into the planets to snatch comfort even thence.

Since the first aerial flight of the Wright brothers on December 13th, 1903, the conquest of the air has advanced with gigantic strides. The plane in which the Wright brothers achieved flight was but a far echo of the heavy bomber or the supersonic "Havlland jet" comet of to-day. The recent dramatic yet tragic achievements of pilots like John Derry on supersonics will ever remain as monuments to mark the twentieth century—a century of unparalleled advancement in air travel—in the quest for comfort.

*

*

*

The modern tendency is to revolutionize everything to the American push-button style. Ancient ideas and theories have all been exploded in the new light of scientific facts and figures. This new light has penetrated also into our little isle and let us see here its effects

on the theory of Sigiriya, which though years old and unchallenged, faces a terrible bombarding to-day at the hands of Dr. Paranavitane, the enterprising Commissioner of Archaeology in Ceylon.

Was it an impregnable fortress as hitherto believed or was it a pleasure resort?—there lies the question!

The old theory as based on the Mahawamsa was that Sigiriya was a hiding place for Kashyapa against the fury of his half-brother Mugalan who had been enraged by Kashyapa's parricide.

This was the foundation of the old theory. But the very foundation crumbles when we examine the purpose of the Datu Sena episode in the Mahawamsa.

*

*

*

“Soldiers, you are ill-fed and almost naked. The Government owes you much, but can do nothing for you. Your patience, your courage do you honour, but bring you neither advantage nor glory. I am about to lead you into the most fruitful plains in the world. Rich provinces, great cities will be in your power. There you will find honour and fame and wealth. Soldiers of the army of Italy, will you be found wanting in courage?” With these words addressed to a French army of which he had taken command. Napoleon raised the curtain on a drama which held mankind spell-bound for more than a century. “Save yourself who can”, the cry that rose as he fled from Waterloo rang down the curtain. The play was over. Another example of the fate that befell a man who had become ambition's slave.

*

*

*

The French are, in one sense, the most united of the European nations. They are bound together by common traditions of thought and behaviour developed

during a thousand years of independent nationhood. Yet twentieth century France has been the most deeply divided of the democracies. The sharp economic and political conflicts between peasants and urban workers are only two elements in the picture. For more than a century and a half French Society has been riven between those who accept the principles of the Revolution with their emphasis on republicanism, "free-thinking" and social radicalism, and those who look for the regeneration of France through authoritarian Government, social conservatism and a politically powerful Church. This rift cuts across and complicates economic divisions. From another point of view, recent French political history has been a battle between the strong individualist strain in French thinking and the efforts of successive Governments to offset this tendency by building a strong and highly centralised bureaucratic machine. Moreover, the Frenchman's liking for uncompromising controversy and possibly a grain of intellectual intolerance in his make-up have tended to multiply these conflicts, just as they have helped to multiply political parties.

* * *

A great deal has been written about the introduction of "free elections" since the surrender. It seems certain that electors to-day cast their votes in a very much freer atmosphere than before the war, and that, for the most part, the secrecy of the ballot is observed. Yet again it is essential to distinguish between the appearance and the reality of political behaviour, between the formal institutions and the forces that work through them. The degree to which a Japanese Government is responsible to the Diet, and the Diet responsible to the people, is very difficult to discover. It is doubtful whether a Japanese election expresses "the will of the people" in the sense in which this is gener-

ally understood in countries like Britain or ^{*}Australia. This is partly because political ignorance and inertia are still so widespread in Japan, especially in the rural areas, where the great majority of the peasants are still socially and politically subservient to their traditional "masters"—more than half Japan's workers are still farmers and fishermen—and partly because pressure groups are so powerful, and political parties so loose and undisciplined. The pressure groups work behind the scenes, and it is hardly possible for the electors to assess their methods and aims. Hence it would be a big mistake to suppose that Japanese elections are really like elections in Britain and Australia because of certain similarities in the electoral laws. Indeed, Japan's electoral laws, if taken at their face value, would seem to provide exceptional safeguards against malpractices. The general elections of October 1952 were specially notable for the widespread police activity in arresting and prosecuting candidates and their supporters for alleged violations of electoral laws. During the last week of the campaign a number of influential party leaders were weakened in the early hours of the morning by the police, and taken off to the police stations for questioning.

*

*

*

THE LANGUAGE :

The legendary history of Ceylon begins with the *Ramayana*, the Indian epic poem, which recounts the ravishing of Sita by the demon king of Lanka, Ravana, and her recovery by her husband, Rama, with the aid of the monkey chief, Hanumanta. With the *Dipavamsa* and the *Mahavamsa*, the old Pali chronicles of Ceylon, we begin to have historical data, but scattered among a mass of legends and pious recitals. There is a divergence of opinion among scholars, about the home

of the first settlers, who, under Vijaya, "the Conqueror" founded in the 6th century B. C., an Aryan colony in this island. Even those who favour North-West India, admit the possibility of a later immigration from the North-East. The followers of Vijaya are said to have espoused Pandyan women from South India (Mahav. vii, 48 ff), and it is not unlikely that, in course of time, they married with the people of the country, on whom they imposed their Aryan language. Although it is a splendid testimony to the national consciousness of the Sinhalese, that they were able to preserve the Aryan character of their language, in spite of the broad wall of Dravidian races which separated them from the North Indian languages, one must however, expect a certain amount of Dravidian infiltrations into the morphology and phonology of the Sinhalese tongue.

*

*

*

On this first anniversary of the attainment of independence by Ceylon many will ask what this independence has meant to the people of Ceylon. Has the cessation of foreign rule with all its implications led to any definite change in the form of Government, the economy of the island, and the social system? What plan is there to modify the system of Government in order to bring it into line with the peculiar needs of Ceylon? What changes are contemplated to transform the colonial economy into a national economy? Is there any plan to abandon English as the language of the Government and to give an impetus to the development of the cultures of the people?

Other articles in this number will show what changes have taken place during the year. An alteration in the status of the country naturally led to a considerable amount of new legislation to implement the change, and in many matters it will be shown how, freed from external control, the Ministers, wisely or

hastily, have made changes in certain directions or have originated new measures for the advancement of the country. But they undoubtedly will not point to new plans for a radical change in the entire system of Government and society. If they did, it will mean that British rule was generally not in accordance with the interests or the needs of the people of Ceylon.

*

*

*

A great deal of patience is necessary. Slowly but surely all men of good will must strive to make mistrust and suspicion give place to trust and confidence. Surely the contending parties will begin to recognise where lies the truth. They will then be courageous to recognise what is right and do what is right. Let us take an example. Can the U. S. S. R. really and truly say that Ceylon is not qualified to be a member of the United Nations. I am sure they know they are not right and yet they do what is not right. If on the other hand they have the courage to do what they must know is right, it will have a tremendous affect ; a new tone will be given to the discussions of the Assembly and a new atmosphere of righteousness will prevail. If all other countries also decide to adopt this line, then friction and distrust will disappear and the true purpose of international conferences will have been achieved.

*

*

*

WOMEN OF THE NORTH:

If women of this class do not take easily to Industry those in the North do. Jaffna is poorly endowed by nature, but is owing to the energy of its people, one of the most productive areas of Ceylon. The palmyra is less prodigal of gifts than the cocoanut but women make full use of it. A little lime is added to the sap from palmyra flower and the liquor boiled down and poured into small baskets made of plaited palmyra leaf. This

jaggery has a ready sale. Even baskets stout enough to carry water are made from palmyra leaves.

Sometimes the fruit is permitted to form instead of being crushed in embryo by the toddy drawer. This is buried and when the parsnip like sprouts appear they are dried and sold by basket women together with onions, chillies and turmeric, all raised with infinite labour under difficult conditions.

*

*

*

This problem connects with a distinct problem, that of Ministerial interference in administrative matters, another relic of the Executive Committees, where the suspension of a teacher, the transfer of a medical officer, the promotion of an engineer, the dismissal of a workman, and so on, was regarded as a matter of high policy. It is not easy to ascertain how far these unconstitutional activities have been taken over by the Ministers. Theoretically, the most important of them, those connected with the appointment, dismissal, transfer (to a higher salary) and disciplinary control of officers, ought to have disappeared, because these functions are vested in the Public Service Commission and the Judicial Service Commission. There are however indications that pressure is still brought to bear by Members of Parliament in the hope of deviating administrative action in the interest of private individuals.

*

*

*

They had been defending the lonely hill all day against the Reds. In the afternoon the Communists had retreated, but they had guarded the hill till dusk and now they were returning to their camps. They had decided to use a disused farm, once used by the Reds. After a dip in a nearby brook and a hearty meal they retired for the night. Little did they realise that they were to sleep forever—the minutes in a time-bomb set underground were ticking off the time between them

and eternity, but Martin was not in his bunk, he was feeling for his rosary. Many a time had he rolled the worn-out beads between his fingers. He was just keeping a promise. He had promised his grey-haired mother that he would recite at least one decade of the rosary each day whatever the circumstances might be. Moreover, his mother had placed him under the protection of the Beautiful Lady in Blue, so that he might return home safe, and, may be had a medal or two pinned on his shirt breast.

*

*

*

A decoction of the leaves is said to be regularly used by the inhabitants of Sumatra, especially at Padang. The leaves are held over a fire made of dry bamboo or other wood which gives little smoke; when sufficiently roasted they have a buff colour; they are ground to a powder and used in the same way as coffee. When made sufficiently strong the infusion is by no means unpalatable; unfortunately the leaves have an unpleasant senna-like flavour which greatly militates against their chances of popularity. Moreover, as the plants will not afford both a crop of leaves and fruits, the latter is never likely to be subordinated to the former as a commercial article.

*

*

*

The importance of milk therefore, as a part of our normal diet is twofold: as a source of body building protein and as a substance containing health-giving vitamin A and D. Vitamin B though occurring in milk is of less importance. Where a large part of the population subsists on a purely vegetable diet, where fruit is often an expensive luxury, no food substance could be found as valuable as milk. Dr. Aykroyd who carried out a series of experiments in a boarding house in Madras arrived at some interesting conclusions: boys to whose normal diet 8 ounces of skimmed milk were

added each day showed a greater increase than others not only in weight but in height also.

* * *

The old order evolved as a result of the Industrial Revolution in Europe. With the help of a new industrial technique invented in the latter part of the 18th century, the nations of Europe were able to evolve a new industrial civilization based on mass production and cheap transport, the steam engine being the basis of both. The extensive use of steam ships and railways ushered in a new era of international trade, and for a time an economic internationalism of a sort came into being. But all this changed after 1914. International trade is now everywhere hampered by tariffs and numerous other barriers. International rivalries have become bitter and prolonged, and recent events show that national sovereignty, especially of small nations, is under serious risk of being exterminated.

* * *

On this same page we publish the letter of the Ceylon Mercantile Union to the Employers' Federation and the reply of the Federation. The reply is categorical. "The nine demands in question are unacceptable." The demands of the Mercantile Union dealt with salary scales, provident fund, ordinary and sick leave, overtime, security of service and procedure to be followed in the case of disputes. We published the memorandum of the Mercantile Union in our August issue, and we then said that the memorandum formed an admirable basis for negotiation. It would have been too much to expect the Employers' Federation to accept the nine demands in their entirety without question. But to reject all of them out of hand betrays such an unhelpful attitude that it is bound to lead to bitterness and exacerbation.

* * *

The taxes on landed property consisted of collections in kind and in coin. Custom invested the king with the right of collecting a large number of taxes and dues which fell either directly or indirectly upon land. 'Whichever the king may lay his hands upon and enjoy'—is the technical phrase that occurs in many inscriptions in giving to a donee the full possession of a piece of land with all its rights and enjoyments. These consisted of a good number of items of service called *kudimai* (tenancy obligations), which appear to have been as strictly demanded and enforced as land revenue (*kadamai*). When grants of land were made to temples and Brahmans or for charitable purposes, the original holders were divested of their rights of tenancy, evidently by some system of compensation. From this one may conclude that the tenants had an *a priori* right to the lands they cultivated, subject only to their payment of *kadamai* and *kudimai*, or, according to some inscriptions, 'subject only to *kudimai*, which was tenable at the door of the tenant, and to the income by taxes (*varippadu*), which the village paid.'

*

*

*

If the seller was illiterate, some one else wrote for him and bore witness. Women also had power to sell independently in their own right, but they usually acted through an attorney. For public auctions of land, notices had to be cried out at least thrice, the reason for the sale set forth, and the land knocked down to the highest bidder. The conveyance was drawn up and the selling price agreed upon before a concourse of people or the assembly convened for the registration of the sale. If the land sold formed the property of the village *Sabha*, it was necessary that the assembly should order its sale and some of the members were entrusted with the duty of seeing the transaction formally completed. The

wording of all land conveyance deeds was very careful and elaborate; 'every minute detail was set forth in unequivocal terms'; and generally the village or temple accountants and *madhyastas* (arbitrators) were chosen to draw up the deeds.

*

*

*

Most of the land transactions mentioned in the inscriptions are free donations to temples, to Brahmans, and to charitable institutions (Hindu or Jaina). Sometimes the property which was thus given away was bought, with all its 'rights and enjoyments, in accordance with old custom in all land, high and low, where the iguana runs and the tortoise crawls'. The amount of the sale was usually calculated in gold bullion of standard weight and fineness or in terms of the current coinage. In the former case the gold intended to be paid was defined as 'marked gold'; 'red gold, brilliant as fire'; 'gold passed by the king and weighed by the standard and stone of the village or of the treasury'. The sale deeds were first drawn up on palm-leaf and then finally engraved on stone and copper.

All accounts of land transfers, revenue payments, and disbursements were regularly entrusted to the department of *Thinaikkalam*, which seems to have been meant exclusively for this purpose. The accountant maintained registers of charitable endowments and careful accounts of money. Each endowment had its own book, where corresponding entries and deductions were made; the auditing of these accounts by special officers of the king was quite common. Sometimes, when the periodical audit by the ordinary officials of the temple and other charities accounts was found defective, a special audit under imperial writ was ordered.

